

blot en lille Smule med paa dette Omraade, ved, hvorledes der her arbejdes ikke alene til Gavn for de unge Haandværkere, men ogsaa for de ældre Svende og Mestrene, idet de derved faa Kendskab til de Maskiner og Varer, man bruger i de forskellige Bedrifter, og derved spares for adskillige Skuffelser og Tab, som de nu lidt maa lide. Jeg haaber derfor, at det ærede Medlem for Nørre-Sundby havde Ret, da han sagde, at han ventede, denne Sag kom frem til 2den Behandling.

Dernæst vil jeg omtale Forhøjelsen af Understøttelsen til Foredrag i Provinserne. Jeg havde nemlig haft Grund til at tro, at den højtærede Minister havde foreslaaet noget mere, end han har foreslaaet. Der foreslaas en Forhøjelse af 2,000 Kr. Nu maa jeg spørge de Herrer, hvad er 2,000 Kr., naar man ved, at Tallet paa de Foreninger, der lade disse Foredrag holde, stiger, og at der forrige Aar til hver af de 155 Foreninger kun er givet et Beløb af 28 Kr., et Beløb, der ikke en Gang strækker til til eet saadant Foredrag, idet et Foredrag som Regel koster 30 Kr.; dertil kommer desuden Avertering, Belysning, Lokale o. s. v., saa at Udgiften bliver ikke saa lidt over 30 Kr. Jeg forstaaer godt, at det kan være et stort Arbejde for Indenrigsministeriet at have med den Sag at gøre, hvis det skal fordele Understøttelserne til de forskellige Foreninger. Derfor mener jeg, at det kunde gøres paa den Vis, at de forskellige Foreninger efter deres Størrelse fik et vist Antal Foredrag til en bestemt Pris, og at disse Tilskud blev fordelte af Fællesrepræsentationen, naturligvis under Ministeriets Kontrol. Saa sparer Ministeriet Arbejdet, og jeg er vis paa, at Fællesrepræsentationen gerne paatager sig dette og stiller sig under en hvilken som helst Kontrol, der forlanges af den højtærede Indenrigsminister. De 2,000 Kroners Forhøjelse mener jeg som sagt er meget for lidt, og jeg maa indstændig bede den højtærede Minister og det kommende Finansudvalg se med en Smule Velvillie paa det Ønske, jeg her udtaler, i Forstaaelse af, at der ved disse Foredrag i Provinserne gøres en meget betydelig Nytte. De, der have erfaret, paa hvilken Maade disse Foredrag komme frem, naar man da faar de rigtige Kræfter, ville med mig erkende, at det er en Opgave, der er værd for Staten at støtte.

Det næste Punkt, jeg skal omtale, er en Sag, der ikke vedkommer Haandværk og Industri. Jeg tillader mig at spørge den højtærede Indenrigsminister, hvorvidt

han i Aar er betænkt paa at fremsætte det saa meget omtalte Rottelovforslag. Man ved, at dette Lovforslag har Sympati i alle Landets Kommuner, baade Land- og Bykommuner. Man ved, at der i Fjor i alt Fald i dette Ting var Enighed mellem de forskellige Partier, om at en saadan Lov vilde være paa sin Plads. Den har et Par Gange været paa Tapetet til ingen Nytte. Nu haaber jeg efter Udtalelser, der ere komne frem Mand og Mand imellem, at den højtærede Indenrigsminister i Aar vil tage Initiativet til at fremsætte denne saa meget efterlyste Rottelov.

Endelig takker jeg den højtærede Indenrigsminister for det velvillige Svar, han gav med Hensyn til Postfunktionærernes Frirejser. Jeg haaber, at den velvillige Overvejelse ikke maa vare for længe, men at de Folk snart kunne faa deres efter min Mening rimelige Ønsker tilfredsstillede.

Jeg skal dernæst omtale en Sag, som vedrører Haandværk og Industri, og som jeg maa henlede baade den højtærede Indenrigsministers og den højtærede Justitsministers Opmærksomhed paa. Det er en Sag, som giver Anledning til det Spørgsmaal, hvorvidt Landets forskelligartede Haandværkere skulle tilsidesættes for Udlandets Industridrivende eller være ligestillede med dem. — Saa vidt jeg husker, er det 6 Aar siden, en Bødkermester i en af vore Byer blev idømt en Bøde af 32 Kr. 50 Øre, fordi han havde lavet et Skæppemaal til en Købmand. Bødkermesteren vidste ikke noget om, hvorvidt Skæppe-maalet blev lavet til Brug i Købmandens Forretning eller til privat Brug. To Aar efter blev det opdaget, at Købmanden brugte Maalet til at udmaale Kul med. Forbrydelsen var ikke stor, thi Skæppe-maalet var for stort, men som bekendt er enhver forpligtet til i sin Forretning at bruge justeret Maal og Vægt. Da Købmanden blev mulkteret — hvad der var naturligt —, blev ogsaa Bødkeren idømt en Mulkt, efter et gammel Reskript — fra 1700 og Hvidkaal havde jeg nær sagt, — men det er for Resten en Forordning af 10. Januar 1698 Kapitel II. § 5. Med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse Bestemmelsen. Den lyder saaledes:

„Alle Smede, Bødkere, Tinstøbere, Rørgietere, Blikmagere, Drejere og alle Slags Haandværkere samt enhver Undersaat i Stæderne eller paa Landet forbydes aldeles paa egen Haand nogen Slags Maal og Vægt at gøre eller falholde, medmindre